

Ændringsforslag. — Der blev iførgaars af det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) fremhævet, og det med megen Styrke og Klarhed, hvor vigtig og betænkelig en Sag det er, hvorom der her handles. Det ærede Medlem fik brede os alle de Vanskeligheder, det kunde have paa en henfigtsmæssig Maade at sammensætte en Examenscommission, de Tvivl, der kunde være om, hvorvidt man rettest burde gaae den ene eller den anden Vej. Jeg kunde fuldkommen følge det ærede Medlem paa hele denne Vej; jeg indrømmer ham, at der er mange Tvivl, at der opstaaer mange Spørgsmaal, som det vil være baade vigtigt og meget vanskeligt at løse, men, naar man saa kommer og siger: altsaa bør Løsningen skee ved Lov, saa protesterer jeg, saa kan jeg ikke følge det ærede Medlem længere; thi er det vist og sandt, at der er store Vanskeligheder at overvinde, saa troer jeg, at det maa erkjendes som ligesaa vist og sandt, at det vilde være saare uheldigt, om Rigsdagen skulde kaldes til at dømme om alle de Enkeltheder, der her kunne komme i Betragtning. Det kan slet ikke skee; jeg er overbevist om, at man vilde komme til det samme Resultat, som man ved en lignende Leilighed er kommen til tidligere, nemlig, at slyde Sagen fra sig; man vilde komme til at sige: Kald ikke os til Dommere i denne Sag, lad det være en administrativ Sag. Sa men, indvender man nu, saa kan det komme til at afhænge af, hvem der er Minister i det givne Dieblif. Sa, ganske sandt, det er fuldkommen rigtigt, at det kan komme til at afhænge af, hvem der er Minister i Dieblifket, og hvem der i et givet Dieblif kan komme til at udøve Indflydelse paa Sagen. Men til hvilken Tid vil det Samme ikke være Tilfældet? Var ikke det Samme Tilfældet i Finantsaaet 1863—64, da Bevillingen første Gang var optagen paa Finantsloven? Jeg skulde troe det. Det er en Vanskelighed, som man i det Hele taget aldrig vil komme ud over, at, hvad der er administrativt inden visse og ikke meget snevre Grændser, vil være afhængigt af den Ministers Personlighed, der vil faae Sagen i sin Haand til Udførelse. Der er da ikke Andet at troste sig ved end, at han handler paa sit Ansvar. — Det ærede

1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) gav os i sit Foredrag en Skildring af, hvorledes en Examination ved Universitetsprofessorer, saaledes som den foregaaer nu, maatte stilles i Modsetning til en Examination ved en Examenscommission. Det ærede Medlem fik brede os her Professorer, som ikke vare for unge, heller ikke vare for gamle, og som fuldkomment opfattede og rigtig vurderede deres Hverv, og ligeoverfor dem stillede det ærede Medlem os Examenscommissioner, sammensatte af Mænd, der havde liden Dygtighed i de Sag, hvort de skulde examinere, og som til Slutning maatte tye til om Afteneren at læse et lille Stykke igjennem, som de skulde examinere i næste Morgen. (En Stemme: Et stort Stykke!). Det kommer ikke derpaa an; altsaa, lad mig sige et stort Stykke. Jeg antager nu ikke, at det ærede Medlem har meent, at det ubetinget skulde misbilliges, at Examinatorer forberede sig til Examinationen, jeg troer ikke, det bør misbilliges; men naar Sagen stilles paa den Maade, hvorpaa det ærede Medlem stillede den, blev Modsetningen meget skarp, og, hvis Virkeligheden altid svarede til denne Skildring, kunde man jo ikke noget Dieblif betænke sig, det indrømmer jeg, men maatte sende Finantsloven tilbage til det andet Thing. Men jeg vil dog spørge, om det ikke skulde være en endogjaa meget let Sag at vende Billedet om, at tænke sig Professorer, der vare ganske anderledes, end de skulde være, og ligeoverfor dem opstille Idealer af Examenscommissioner, og saa prøve Sagen fra det Standpunkt. Tillad mig at minde om, at der ogsaa er skrøbelige Mennesker blandt Professorerne, tillad mig at minde om, at det just i den allerlidste Tid med stor Styrke, og det mere end een Gang, er kommet frem, at der gives Professorer, hvis Foredrag man ikke forstaaer, at der er Professorer, som ere ude af Stand til at føre de Studerende fremad paa deres Vej (En Stemme: Saa afflediger man dem!). De sidde der endnu. Tænk nu altsaa, at saadanne Professorer lægge Mærke til, at deres Collegier og Forelæsninger ere kun svagt besøgte; tænk, at de drevne af menneskelig Skrøbelighed kunde fristes til at